

БОЈАН
ЉУБЕНОВИЋ

Писма из
Србије

НОВО ИЗДАЊЕ

■ Laguna ■

Copyright © 2016, Бојан Љубеновић
Copyright © овог издања 2016, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Писма из
Србије

Садржај

- Долазак (9) Новац (13) Географија (15)
Становништво (17) Друштвено уређење (20)
Економија (23) Богатство (26) Пољопривреда (29)
Јавна предузећа (32) Српске псовке (34)
Србија и Црна Гора (37) Срби и Америка (39)
Срби и Хрвати (41) Србија и Европска унија (44)
Русофили (46) Време (49) Српске новине (53)
Фудбал (56) Тајна полиција (60) Српске славе (63)
САНУ (66) Војска Србије (68) Косово (71)
Београд и унутрашњост (73) Коридор 10 (75) Метро (77)
Банке у Србији, 1 (79) Банке у Србији, 2 (81)
Корени демократије (84) Заљубљеност (86)
Тајне српске културе (89) Занимање интелектуалац (91)
Срби и корупција (94) Зналци (96) Затвор (98)
Мањине у Србији (100) Игре на срећу у Србији (102)
Српски менаџери (105) Чиновници (107)
Српски богови (109) Српска сродства (111) Гуча (114)
Срби на мору, 1 (117) Срби на мору, 2 (120)
Мађионичари (123) Амбасадори (126)
Геј парада (128) Револуција (131) Попис (134)
Сајам књига (137) Поскупљења (139)
Занимање хулиган (141) Јутарњи програми (143)

-
- Први април (145) Има једна земља (148)
Тајне српске кухиње (150) Српски цет-сет (153)
Српски генетски инжењеринг (155) Хајке (158)
Студен (160) Српски непријатељи (162)
Пензионери (164) Синдикати (167)
Срби и истина (170) Срби и смех (172)
Како сам постао духовит (174)
Предизборна кампања (177) Кандидати (180)
Шанса за странце (183) Избори (186) Жене (188)
Срби и правда (190) Срби и туристи (192)
Срби у иностранству (194) Ништа (197)
Шпијуни (199) Музика (201)
Српска свадба, 1 (204) Српска свадба, 2 (207)
Српска свадба, 3 (210) Глумиште (213)
Фалсификати (215) Две Србије (217) Оно место (219)
Нобелове награде (222) Тајкуни (225)
Прислушкивање (227) Снег (230) Зимница (232)
Новогодишња снижења (234) Нова година (236)
Српска нова година (238) Таблоиди (240)
Смак света (243) Прича о (не)узвраћеној љубави (246)
Дечје игре у Србији (249) Српске бољке (252)
Србин на пустом острву (255) Удварање у Србији (258)
Срби на зимовању (261) Сан (264) Фото-робот (267)
Оне (273) Сахрана (280)
Писма без адресе, Дејан Милојевић (287)
О аутору (291)

ДОЛАЗАК

Драги моји,

Ово је прва недеља мог боравка у Србији. Ако нисте знали, Србија је земља која се некада налазила у Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији. Велико је питање где се сада налази. Неки кажу да је на Западном Балкану, други да је у Југоисточној Европи, једни тврде да је пред вратима Европске уније, други да је на корак до Оријента. Неки Срби тврде да је Србија до Токија, други да није већа од Београдског пашалука. Географска карта странцу попут мене ништа не помаже.

Покушао сам да сазнам с ким се Србија граничи, али нисам успео. То је овде врло шкакљиво питање. Једног познаника сам неопрезно замолио да ми на карти покаже где је граница Србије и Црне Горе и замало нисам изгубио главу. Тада сам научио да Срби не признају већину својих граница. Нарочито је опасно питати их за границе према Косову, Републици Српској, Македонији, Црној Гори и Хрватској.

Србија има две аутономне покрајине, али је изгледа једна мало аутономнија од друге. Постоји и нешто што се зове Небеска Србија, али још нисам докучио шта то значи. Сва је прилика да је ова земља безгранична.

Ништа више среће нисам имао ни са главним градом. На *Википедији* пише да је главни град Србије Београд, али и то је изгледа спорно. Неки Срби тврде да је то Вашингтон, други да је Брисел, а трећи да је Москва. Има и оних који кажу да је то Хаг или Бањалука. Сретао сам и оне који се куну да је то Чикаго. Чудно, заиста.

Много је још ствари које ме овде збуњују. На пример језик. У Србији се званично говори српским језиком, али је у стварности мало другачије. Срби изгледа не воле свој језик и својски се труде да га што пре забораве.

Ако не верујете, дођите и видећете да су називи већине ресторана, кафића и бутика на енглеском. Телевизијске емисије такође. Млади се поздрављају на италијанском, старији се свађају на турском, домаћице натуцају шпански, а сви ауто-механичари говоре немачки. Политичари убрзано уче арапски и кинески.

Што је Србин ученији, он мање говори српски. Овде се страним речима доказује ученост. Док је Србин млад, он се српским још и служи, али заврши ли и најмање школе или, не дај Боже, факултет, српске речи намахкрене да заборавља и уместо њих почне да користи туђице. Врхунац образовања и учености досегне тек кад из свог вокабулара српски језик сасвим истисне, толико да га ни рођена мајка више не разуме. Једва чекам да научим српски, ваљда ће ми многе ствари бити јасније. Међутим, неки искуснији пријатељи ми кажу да сам оптимиста и да са Србима још нико није нашао заједнички језик.

Ништа боље није ни са писмом. Српско писмо је ћирилица, али већина Срба пише латиницом. С времена на време Срби закукају да им ћирилица нестаје и изумире, дигну дреку до неба, па се може помислити да им је неко силом отима, а не да је сами затиру и заборављају. За ћирилицом највише наричу новине које излазе на латиници и чувари традиције који су заспали на стражи. Иначе, овдашње новине излазе на оба писма, али су на оба подједнако неписмене.

У српском језику постоји седам падежа. У централној Србији користе се сви падежи, али кад човек крене ка

југу земље, падежи, један за другим, почну да се губе. Кад стигне до самог југа, остану тек један или два.

Тирилица има тридесет слова. Ко успе све да их научи обично постане новинар. Они који овладају и грамастиком постају писци.

Приметио сам да Срби не воле да читају, али да обожавају да пишу. Зато овде има више писаца него читалаца. Србин који за живота није објавио макар једну књигу, и добио књижевну награду приде, сматра се обичним згубиданом и лењивцем, јер како друкчије назвати човека који ни неколико дана није могао да одвоји и да постане угледан књижевник. И поред тога у Србији званично има више од милион неписмених, а незванично много више. Свеједно, Срби ионако најбоље читају између редова.

Већина Срба су хришћани православне вере. Сем у случајевима када су атеисти комунистичких уверења. Побожни су и веома често се крсте. Најчешће док гледају вести и кад уђу у самопослугу. У цркву иду редовно, кад год их неко позове на венчање или крштење. Богу се моле радо, нарочито пред испит и у спортским кладионицама. Манастире сматрају својим националним благом и поносни су на њихову лепоту. Јесте да су их последњи пут посетили у шестом разреду основне на екскурзији, али свеједно. Нову годину и Божић славе по јулијанском календару, али ни за живу главу не умеју да објасне зашто.

Грађани Србије се облаче по последњој моди. Руске капе, турске јакне, румунске гаће, кинеске ципеле, то је данас српска народна ношња. Посебно су на цени униформе, нема Србина који не носи бар неку, извиђачи, поштари, полицајци, портири, хостесе, ловци, банкари,

стјуардесе, свештеници, конобари, цело српство се униформисало и маскирало, нико више не жели да личи на себе, сви би радије да личе на све.

У Србији мало-мало па прогласе ванредно стање. Но не брините, ванредно стање је овде редовна појава. Срби су се већ толико свикли на ванредна стања да ће ускоро увести сирене које ће их упозоравати кад изненада избије нормалан живот.

Али то и није много важно, битно је да су овде људи весели и љубазни према странцима. Понекад ми се чини да странце више воле од својих сународника. Зато намеравам да останем неко време.

Редовно ћу вам писати.

НОВАЦ

Драги моји,

Покушаћу још којим ретком да вам дочарам земљу у којој сам већ две недеље. Не знам да ли знате, али званична монета у Србији је динар. Незванично то је евро, али већина Срба још пати за немачком марком. То је тешко објаснити.

Динари су лепе новчанице. На њима су ликови знаменитих Срба. Мали проблем је то што има мање знаменитих Срба него што Народна банка може да наштампа нових новчаница. Зато овде постоји посебна комисија која измишља знамените Србе и чува их у резерви за случај инфлације.

А са инфлацијом Србија има много искуства. Пре двадесетак година Србија је поставила светски рекорд у висини инфлације који ће тешко неко престићи. Шансе за то има још једино сама Србија. Иначе, у Србији има више врста инфлација. Најпознатије су инфлација морала, инфлација знања и инфлација речи...

Динарске новчанице су најзаштићеније на свету. Нико ме не пада на памет да их фалсификује јер док изађу из штампарије већ се толико обезвреде да се труд не исплати.

Ако ме питате колико динар вреди, то не умем да вам кажем. Неки економисти тврде да је прецењен, док други кажу да је стабилан, а трећи да вртоглаво пада. Данас је на историјском минимуму, а већ сутра се историја понови. Курс динара је пливајући, па се динар ваљда зато тако често дави. Оно што поуздано знам јесте да за један динар не

може ништа да се купи. Добро, сем неких државних предузећа, али то је већ друга прича. Мања новчана јединица од динара јесте пара, али за њу нико не даје ни пет пара.

Срби обожавају да мењају динар за другу валуту. Зато овде постоји више мењачница него било где у свету. Чим прими плату, грађанин Србије мења динар за евро и одлази кући уверен да је нешто уштедео. После неколико дана мења евро за динар и тада га не треба дирати јер хоће да се бије.

Срби су педантан народ. Посебно воле да перу новац. Скоро да нема српског привредника који није опрао неку количину новца. Тек да се зна, српске девизне резерве су међу најсигурнијима на свету. Чувају се у чарапама и сламарицама, а те сефове још нико није обио.

Срби све мање купују, а и кад купују не користе динаре. Купују на образ. То је специфично платежно средство и служи за одложено плаћање. Некад су га имали сви, данас га има тек понеко јер се у овој земљи образ брзо и неповратно губи.

У Србији је одложено плаћање развијено до савршенства. У бакалницама, на пример, нико не плаћа новцем већ се дуг уписује у свеску. Све док се свеска не претвори у књигу жалости. Српски бизнисмени одложено плаћање такође радо користе. Запосле вас данас, а плате вам за шест месеци. Робу узму одмах, али је не плате никад.

Али то у Србији није ништа чудно јер овде сваком дугује. Једна српска изрека каже да је дуг зао друг, али Срби бољег немају.

Срби купују и на црту. Та црта се врло брзо претвори у минус, па су данас сви Срби у минусу.

Не покушавајте да схватите како то функционише јер то нико не схвата.

ГЕОГРАФИЈА

Драги моји,

Пишем вам у жељи да са вама поделим још неколико запажања о Србији, у којој боравим већ трећу недељу. Приметио сам да Срби врло слабо познају географију. Осим што сви као папагаји понављају како њихова земља има изузетно повољан географски положај, о географији више ништа не знају.

На пример, када просечног грађанина ове земље питате који је највиши врх Србије, као из топа ће вам рећи: „Триглав“! Кад му кажете да Триглав није у Србији, прво ће вас сумњичаво погледати, а онда се почешати по глави и признати да појма нема која је планина највиша у његовој земљи.

Слично је и са морем. Кад Србина питате куда ће на одмор, он најчешће каже: „Идем на наше море!“ Ако сте довољно неопрезни да му скренете пажњу да његова земља више нема море, он ће вас неко време сматрати будаластим, ако не и сасвим лудим. Просечан Србин никако не може себи да призна да Србија више нема излаз на море, није му јасно како се онолико море преко ноћи могло изгубити, нити како је могуће да се његова викендица одједном нашла у иностранству.

Реку Саву грађанин Србије сматра својом, а то што ова река извире у Словенији и протиче кроз Хрватску сматра чистом случајношћу, замало па и неправдом. Исто је и са Дунавом. Куне се да је Велика Морава најлепша река на свету, о њој пева песме, за њом пати,

али од ње бежи главом без обзира. Можете се кладити да највећи заљубљеници у Мораву живе у Београду.

У Србији постоји мноштво лековитих бања. Сваке године их је све више. Скоро да нема места које нема лековиту бању. Кад негде пукне водоводна цев, мештани је више и не крпе, већ само воду прогласе лековитом и отворе бању. Ускоро ће овде бити више лековитих бања него болести. Срби обожавају да иду у бање, пију лековиту воду, мажу се блатом и пешаче до бесвести. А кад се врате кућама, чине све да се поново разболе како би опет отишли у бању.

Приметио сам да Срби о странама света појма немају. Када Србина питате да вам покаже неку страну света, он мисли да га завитлавате. Ипак, пажљив посматрач може наслутити да Срби исток воле безрезервно, да западу завиде, а да се југу подсмевају. Према северу су носталгични јер им тамо живе деца и унуци.

Можда зато Срби увек последњи сазнају одакле ветар дува.

Срби мисле да су центар света и да се све врти око њих. Тврде чак да је Србија раскрсница свих путева, мада ја те путеве до сада нисам видео. Убеђени су да из Србије не треба путовати у свет јер ће пре или касније свет доћи у Србију. Уместо географских карата, користе ГПС уређаје и страшно се нервирају кад залутају.

Све у свему, чини ми се да су Срби тотално изгубили компас.

СТАНОВНИШТВО

Драги моји,

Србија је грађанска држава у којој већинско становништво чине Срби. Срби су стари европски народ настао од Јужних Словена и Југословена, већ у зависности од тога на ком су попису становништва учествовали.

У Србији живе и други народи, али се Срби према њима односе као према драгим гостима који су се запричали па никако да оду.

Питали сте ме колико Срба живи на свету и морам вам рећи да – не знам. Званично, на нашој планети има око осам милиона Срба, али ја верујем да је тај број далеко већи. Мислим да Срби намерно крију колико их заправо има, а да ли је у питању неки војни или стратешки разлог тешко је рећи.

Углавном, тврдим да Срба мора бити више од осам милиона и за ту тврдњу нудим убедљиве доказе. Погледајте на пример било који међународни инцидент, проблем, или чак локални или светски рат и видећете да ниједан не може да прође без учешћа Срба.

Уколико се негде у свету, било где, догоди нека проневера, лажирање утакмице или пљачка деценије можете се кладити да је у то умешан неки Србин. У исто време, кад неки чувени светски универзитет бира студента генерације, обично бива изабран студент из Србије.

Нема фудбалског или кошаркашког клуба на свету а да се бар двојици његових играча презиме не завршава на „ић“. Нема колективног спорта у којем Срби не

узимају медаље, нити филма на чијој одјавној шпици не промиче неко овдашње име. Иранаца, на пример, има око осамдесет милиона, а ни приближно нису заступљени као Срби.

Није да свет није покушао да смањи број грађана Србије, кроз векове их је асимиловао, стрељао и бомбардовао ко год је стигао, али је овај народ изгледа неуништив!

Посетите ли на пример Беч, Цирих, Берлин или Стокхолм, или слетите у Њујорк, Чикаго или Мелбурн, схватићете да сам потпуно у праву и да Срба има далеко више него што сте мислили. Чим видите два типа како се крвнички пљескају по раменима, знајте да су то Срби који су се пронашли у белом свету.

У далеком Јапану једном су Србину, фудбалеру, подигли споменик, слично је и у Мадриду, а недавно је једном српском научнику постављен споменик испред седишта Уједињених нација! Кад Американци једном у сто година одлуче да смене неког свог гувернера, то онда буде – Србин!

Срби настањени изван Србије некад су се звали гас-тарбајтери, а данас се зову дијаспора. У Србији постоји и Министарство за дијаспору, чији је задатак да Србе у иностранству подсећа да су Срби. Не постоји место на кугли земаљској где се исељени Србин може сакрити а да га ово министарство не нађе и не провери да ли још зна ћирилицу и ужичко коло.

Сваки сусрет Срба из Србије и Срба из дијаспоре веома је емотиван. Срби из дијаспоре плачу што не живе у Србији, а Срби из Србије плачу што не живе у дијаспори. Србин у дијаспори никада се не може довољно одужити својој матери Србији што га је родила, па је зато дужан да јој сваке године шаље позамашне новце за црне дане.

А црних је дана у Србији тушта и тма, па дознаке никад не престају.

Никад не престаје ни српска кукњава да је Срба све мање и да у њиховој напаћеној земљи влада „бела куга“, која сваке године број грађана ове земље смањи за тридесетак хиљада. Истовремено Срби тврде да су њихове жене најлепше на свету, па ја постављам логично питање – зашто онда не спавају са њима?!

Због свега тога тврдим да Срби лажу и да их је далеко више од осам милиона. Зашто крију праву цифру није ми јасно. А можда је тако и боље.

Могуће је да свет не би издржао да зна целу истину о Србима.

ДРУШТВЕНО УРЕЂЕЊЕ

Драги моји,

Иако сам у Србији већ више од месец дана, многе ствари ми нису јасне. Никако не успевам да схватим у каквом друштвеном уређењу живе грађани Србије.

Када их питате, Срби кажу да су до јуче живели у социјализму, а сањали комунизам. Данас сањају социјализам, а живе у капитализму. Неки кажу да то и није прави капитализам, већ нека самоникла, дивља верзија која успева само у овим крајевима.

Радници се куну да живе у робовласништву, интелектуалци да овде влада просвећени феудализам, опозиција тврди да је ово диктатура, а власт да се ради о врхунцу демократије. Странцу попут мене ипак се чини да Срби живе у анархији.

Србија је република, има председника, владу и парламент. Теоријски власт је подељена на судску, законодавну и извршну, а у пракси између рођака, кумова и пријатеља.

То није све јер Србија има и принца престолонаследника. Пре неку годину стигао им је из Лондона, где је рођен и одрастао. Неки сумњају у његово српство, али ја тврдим да је он прави Србин. Подстанар је, са родбином се тужи око дедовине и нико не зна од чега живи, ако он није прави Србин, онда ја не знам ко јесте.

Срби иначе веома цене своје монархе. Након што их протерају или убију и отму им имовину, праве им велике и дирљиве сахране. Улицама дају њихова имена и мрмљају како без краља не ваља.

Највиши правни акт у Србији је устав. Устав Србије је једна врло духовита књига у којој, на пример, пише да су сви грађани равноправни и да је штампа слободна. И још много таквих симпатичних ствари. Срби обожавају да читају свој устав и неретко га носе са собом на годишњи одмор. Кад видите неког човека на морској плажи како се кида од смеха, знајте да је у питању Србин који чита свој устав.

Срби имају вишепартијски систем, али још увек пате за једнопартијским. Зато, чим нека партија победи на изборима, сви се масовно учлањују у њу. Нема Србина који није био члан бар три партије, од којих је барем једну сам и основао.

Овдашњи парламент има двеста педесет посланика. Они се бирају на изборима, али за њих нико не гласа јер посланике бирају странке. За странке се гласа, али избор није баш неки. Седнице Скупштине Србије директно се преносе на државној телевизији, али не на захтев гледалаца, већ на захтев посланика.

Српска скупштина доноси законе и резолуције. Закон углавном доноси из Брисела, а резолуције из Вашингтона. Специфичност српских закона јесте у томе што их нико не поштује, нарочито посланици и судови. Посланици имају имунитет, а судови преча посла.

Србија има своје државне празнике. Половина грађана Србије радо их прославља, а друга половина ради код приватника.

Као и свуда у свету, и у Србији владу чине министри. Србија је демократска земља, па овде министар може да буде свако. И никад се не зна кад то може да га задеси. Нису ретки случајеви да човек заспи као обичан згубидан, лезилебовић или пробисвет, а пробуди се

као министар. Натоваре ти на врат какво министарство просвете или финансија, па се ти чеши! Сва је срећа што министар не мора да се разуме у ресор који води, у супротном би било страшно. Српски министри не одговарају премијеру, већ председнику. И то не председнику државе већ председнику своје странке. Министарства су стриктно подељена по страначком принципу и једно другом се не мешају у рад. Кажу да је једном неки министар случајно залутао у туђе министарство и од тада му се губи сваки траг. Мандат министара у Србији траје четири године. После тога неки одлазе у пензију, а већина у затвор.

Влада Србије се саставља када се странке сложе око заједничког програма. А заједнички им је програм да буду на власти. Зато све имају широк коалициони потенцијал. Свака нова влада је најбоља у историји Србије, а она претходна је лоповска и расипничка.

Грађани иначе једва чекају да влада падне јер се тада расписују ванредни избори, а избори су овде ванредна забава. Али о томе неки други пут.

ЕКОНОМИЈА

Драги моји,

Три месеца сам већ у Србији, али још не могу да докучим како ова земља преживљава. Увек кад неког познаника Србина питам шта се производи у његовој земљи, он каже – ништа! Кад питам како је могуће живети у земљи у којој се не производи ништа, он само слегне раменима и лукаво се насмеши.

Срби су иначе веома вредни, али свој посао не воле да раде. Све друге послове воле, али, ето, баш свој – не воле! Нема Србина који не мисли да би сваки други посао много боље радио него онај који тренутно ради. Што је и логично јер је баш његов посао најтежи, док су сви други једноставнији и лакши. На несрећу, ниједан други не може да нађе, па је зато приморан да ради овај који има. Док не нађе „нешто боље“, наравно.

Упућени у овдашње економске токове тврде да у Србији цветају трговина и услуге. Кад питам чиме најчешће Срби тргују, они кажу – информацијама. Питао сам да ли то значи да је Србија информатичко друштво, они кажу, не, него доушничко! Нема Србина који нешто зна а да то његов комшија, надређени, локални жбир или тиражни таблоид не би хтели да сазнају.

Интересовао сам се код стручњака шта Србија најчешће извози и они кажу – фудбалере! То је најјачи српски извозни продукт, за који се чуло чак до Јужне Кореје, Фарских Острва и Рта добре наде. Сваке године из Србије се извезе на стотине голобрадих фудбалера,

који се после даље препродају по свету. Из Србије се, додуше, извозе и инжењери, лекари, научници, али их Срби не наплаћују, њих дају гратис.

Срби кажу да је и пољопривреда њихов велики адут и да би могли да хране пола Европе. Питао сам зашто то и не чине, они кажу да не могу да се договоре која је то половина.

Кад питам шта Србија најчешће увози, Срби кажу – све! Нема тога што Србија није у стању да увезе, свињско месо из Аргентине, чачкалице из Пољске, пластичне гаће из Кине, паприку из Бугарске, ајвар из Турске, ТВ серије из Мексика...

Срби су у увозу отишли толико далеко да увозе и – Србе! Увек кад помисле да међу њима нема никог довољно паметног, они мало прочешљају свет и нађу. Тако су пре неку годину пронашли савезног премијера, мало затим и министарку културе, а последњих година су навалили да увозе министре финансија.

Питао сам и какве то услуге Срби пружају, они кажу – међусобне! Нема Србина коме не треба нека услуга и који не може и сам да „заврши“ нешто другоме. Уз помоћ услуга Србин налази запослење, посао на тендеру, сто у ресторану или гробно место за вечни починак.

Српска економија се даље дели на буразерску и договорну. Буразерска економија углавном се спроводи путем мобилних телефона уз живописни „brate-brate“ разговор. Најчешће се одвија по принципу „услуга за услугу“, а врло често и „услуга за паре“.

Српска договорна економија реализује се у кафанама. Не постоји посао који српски бизнисмени не могу склопити у кафани, нема тога што једни другима не могу продати. Половне фабрике, мало коришћене посланике,

---

скоро нове дипломе... А највише воле да продају маглу, тачније оно што није њихово. Кад им скренеш пажњу да је то корупција, они ти кажу да претерујеш и понуде ти мито да не шириш причу.

Ипак, највише ме занимало зашто се у Србији ништа не производи. Рекли су ми да је то зато што немају фабрике. Кад сам их питао где су им фабрике, рекоше да су их продали или претворили у тржне центре и кафиће. Кад сам даље питао шта ће им толики тржни центри и кафићи, рекоше да је то зато што овде цветају трговина и услуге.

Логично, зар не?

БОГАТСТВО

Драги моји,

Срби баш не љубе истину. Ево, на пример, кад би каквог слепог човека довели у Србију и пустили га међу Србе да само слуша шта они говоре, верујем да би од њихове кукњаве брзо оглувео. Верујте, Срби мало шта раде са већим одушевљењем него што кукају.

Жале се на власт, родитеље, децу, комшије, кумове, шефове, судбину! Тврде да су јадни, чемерни, опљачкани, сиромашни... Откад сам дошао у Србију, нисам срео Србина који ми се није пожалио на кризу и беспарицу.

Ја пак чврсто верујем да све то није тачно и да су Срби много имућнији него што тврде, а за то нудим и чврсте доказе. Странац попут мене се мало где у свету може провести лепше него у Србији. У пола дана, у пола ноћи, себи може да нађе друштво за разоноду и разбигригу, кафићи и кафане увек су пуни, а о сплавовима да и не говорим. Кад човек са Србима седне за сто, подразумева се да ће бити приморан да слуша како су им плате мале, а дугови велики, како су сви одреда пред банкротом и без динара у џепу, али кад на крају покуша да плати кафански рачун, биће сведок огорчене битке присутних око тога чија ће банкнота завршити у рукама конобара.

Шетајући овдашњим улицама странац не може а да не примети да се у Србији возе подједнако добри аутомобили као и у много развијенијим земљама. Ако странца пут нанесе испред зграде српске владе или парламента,

увериће се да је државни возни парк у Србији бољи него онај испред Бундестага или Вестминстерске палате. На београдском сајму аутомобила најскупљи примерци продају се док трепнеш, а подразумева се да сваки виђе- нији Србин има јахту од по неколико стотина хиљада евра. Сви се непрестано жале на цену бензина, а возикају се као да су власници нафтних бушотина.

Чак и просечно имућан грађанин ове земље има стан и викендицу од сто педесет квадрата подно неке плани- не, коју посећује два пута годишње, једном да је проветри пред лето, а други пут да је закључа пред зиму. Србин који нема локал за издавање сматра се промашеним човеком и социјалним случајем.

У време годишњих одмора немогуће је у Србији резервисати аранжман за неку од егзотичних локација јер су сва места одавно разграбљена. Срби већ одавно више не одлазе у биоскопе и позоришта, свој Народни музеј давно су закључали, али их зато по тржним цен- трима има тушта и тма. Кад какав белосветски велемар- кет у Србији отвара своју продавницу, ред се формира од ране зоре, Срби једни другима ребра ломе не би ли први ушли и купили макар лубеницу по невероватно ниској цени.

И уопште, нема тога што се просечном Србину не може продати. У Србији нема куће на чија врата поштар није зазвонио двапут, једном носећи препарат за мршављење, а други пут за гојење. Просечна Српкиња, која имало држи до себе, испод брачног кревета има бар два степера и стомак-елиминатора, а њен муж у гара- жи најмање по један компресор и уређај за кречење без муке. Подразумева се да њихова деца имају најмодерније мобилне телефоне и рачунаре.

Колико су Срби богати сведочи и чињеница да су своје фабрике распродали за евро или три по комаду, а ових дана испод цене нуде и своју највећу телекомуникациону компанију. Своје истакнуте спортисте Србија од малих ногу обасипа становима и новчаним наградама, а заслужне уметнике националним пензијама. Ако прочитате новине, видећете да Србија пензију исплаћује чак и бившем председнику суседне државе.

Па како после човек да им верује да пас нема за шта да их уједе?!